

Luc Lang

På den syvende dag

Oversat af Sofie Vestergaard Jørgensen

Oversat efter: Luc Lang, Au commencement du septième jour

© Éditions Stock, 2016

Stock

texte | tekst

Første bog

*Kødet er blot et memento,
Og dog taler det sandt*
Cormac McCarthy

... var det hende, der lagde på? Der lagde på lige for ... Han trykker febrilsk på ”ring tilbage”, men det er et skjult nummer. Han prøver at ringe på hendes mobil. Den er slukket, han får fat i telefonsvareren. Han kan lige så godt opgive, hun kommer ikke til at svare. Ikke i aften, for pokker, ikke i aften... Elsa har stukket hovedet ud fra sit værelse, det lange, krøllede hår falder i kaskader ned over hendes ansigt. Skændes I? ... Nej nej, min skat, det var ikke noget, du skal ikke være bekymret. Nu når han tænker tilbage på den følelse, der pludselig ramte ham, af at noget styrtede sammen inde i ham, kan han ikke lade være med at tænke på, om han på det tidspunkt fornemmede, hvor kraftig en undvigemanøvre det var. Det billede, der trænger sig på nu, er mindre organisk, mere narrativt, et billede af en stejl bjergvæg, han har endnu fat i hendes hånd, hun hænger frit svævende i luften og kæmper, han vil ikke give slip, men udmattelsen vinder, deres hænder glider fra hinanden, hun forsvinder i dybet, han bliver alene tilbage, skyldig i ikke at have haft muskelkraft nok til at trække hende op, skyldig og besejret. Når hun kommer hjem fra Le Havre fredag aften efter en uges arbejde, er hun anspændt og udmattet. Derfor var det også det mest fornuftige at vente til i morgen med at fejre deres ti års samliv. Han retter hende hver gang: ti års ægteskab. Men et eller andet holder hende tilbage fra at bruge det ord. Han nagler hende fast med blikket: vi er da gift, ikke? Det er vel derfor, vi... Alligevel har han denne fredag aften købt en skotsk laks

i delikatesseforretningen, rispilaf og små nye grøntsager, lagt en flaske hvid Bordeaux på køl. Det er fjerde gang på under to måneder, at hun svigter familien fredag efter arbejde. Det betyder, at hun først kommer lørdag sidst på formiddagen i stedet, og han skal også selv have lavet noget arbejde færdig, tage sig af Elsa og Anton, han har også selv... Klokkeren er 19.34, lige nu må hun være på vej af sted fra sin arbejdsplads, Delta et-eller-andet, en sværvægter af en virksomhed, 250.000 euro i omsætning, måske mere, for ikke at tale om hvor mange ansatte de har, hun står for konfigurationen af deres internet- og telefonnet, er chef for et team af ingeniører og udviklere, har ansvar for Basse-Normandie-området og Le Havres industrikvarter, det er et job, hun har haft i halvandet år, karrieren følger en lige linje opad, i løbet af de seks år, hun arbejdede for Orange, fik hun fordoblet sin løn og derudover medarbejderaktier i de nye markeder, virksomheden tilkæmpede sig, han er selv imponeret over hendes succes, snart vil hun tjene mere end han, der ellers... Hvis det fortsætter sådan, min skat, må jeg snart indstille mig på at blive hjemmegående husfar. Det griner de begge to ad. Men det her fravær hver uge... Hun prøver at komme tidligt hjem om onsdagen for at være sammen med børnene, det lykkes cirka hver anden uge, og tager så af sted igen torsdag morgen kl. 6, med tre timers transport foran sig. Indtil for nylig har hun senest været hjemme omkring kl. 21.30 fredag aften. Men nu er det, som om hun er ved at gro fast i Le Havre, når hun er

sammen med dem, fornemmer han, at hun stadig er dér, hun er blevet mindre tilstedeværende, mindre fokuseret på deres familieliv, hun er distraet, når han holder om hende, er det som at holde om en skygge. Men i aften skulle hun være kommet hjem, i aften skyldte hun dem at... Noget vakler imellem dem, bliver udflydende, mindre umiddelbart, blikkene viger, forsvinder ind i en zone, den anden ikke kan se, det magnetiske svækkes, de flyder i hver deres retning, bliver ført bort af en ustyrlig strøm af arbejde, har ikke længere kræfter til at bade ved samme bred, betragter uforstående hinanden. De taler ikke længere om at få barn nummer tre. Men lige i aften skyldte hun dem at... Han er gået op ad trappen, står på reposeden ud for deres værelser, Vi spiser om fem minutter! Okay, svarer Anton, der sidder og leger med sin borg og sine ridderfigurer. Hvor er mor? spørger Elsa og løfter hovedet fra sin papirfoldebog, Hun kommer hjem i morgen formiddag, der var noget, hun skulle ordne... Øv, siger hun, blikket er allerede fanget igen af billederne i bogen. Han svarer ikke, han går nedenunder, ud i køkkenet, sætter rispilaffen i mikroovnen, tager laksen ud af køleskabet, bordet er allerede dækket, han fjerner Camilles tallerken, sætter lysestagerne tilbage i skabet, i aften, når Elsa og Anton er lagt i seng, havde han ellers netop planer om at bringe det tredje barn på banen igen, Du er 36, elskede, og jeg 37, det er ved at være på tide at tænke på det. Det kunne også være en måde at vække gnisten på igen, lukke kløften mellem dem. Muligheden

er der, at hun har en elsker, som hun ... fredag aften. Han går igennem deres store soveværelse, der vender ud mod haven, sætter sig foran Camilles computer, åbner hendes mail, 457 ulæste beskeder, som hun må have læst på sin smartphone, en masse reklamer, samtaler med venner, samarbejdspartnere, intet der virker mistænkeligt. Han åbner mappen med fotos, ser hende på skærmen, en dug er bredt ud under et cedertræ, hendes brune hud lyser i solskinnet, hun kaster sig ud mod Anton, der er ved at snuble. På et andet billede holder hun deres dengang treårige søn i armene, hun er høj, hun ser på ham med sine grønne øjne. Akvamarinblå, siger hun. Hun er kvik, skælmisk, hun har samme magt over ordene som en sabelfægter, Du kan scanne dine klager og gemme dem i en mappe, så ser vi på dem sammen. Klask! Så havde hun lagt på.

Ved bordet sidder børnene i en glasklokke, deres læber bevæger sig, men der kommer ingen lyd ud af dem, så slår ordene pludselig mod ham som en knusende bølge

Far? ... Far! Det er tredje gang, du spørger mig om det. Nej, jeg har ingen lektier for, jeg skal bare øve mig på et digt.

Hvad med dig, Elsa?

Nogle regnestykker, og nogle skalaer. Er det dig, der følger mig til klaver, far? Far?

Undskyld, min pige, ja, det er det nok.

Hans tallerken er næsten urørt, han har kun smagt på laksen, han tygger, synker, han tager en mundfuld ris og

grøntsager, tygger længe, skubber tallerkenen fra sig og hviler underarmene på bordet, børnene har spist op, nej, de er ikke mere sultne

Du lovede, vi skulle i biografen i morgen, far.

Det er også rigtigt. Nå, i seng med jer, labaner! Klokken er mange.

Han rydder ikke af bordet, lader køkkenet stå og sætter sig igen foran Camilles computer, åbner de ulæste mails og dem, hun selv har sendt for nylig, løber dem igennem en for en, mere grundigt. Hun virker til at have et ret venskabeligt forhold til en af ingeniørerne, men altså, ikke noget der... Han sender en sms til hende for at sige godnat. Kom ikke for sent hjem i morgen, vi venter på dig, vi skal fejre dagen... Han har købt en helt enkel og elegant ring til hende i Boucheron: en smaragd med en diamant på hver side i en klassisk indfatning. Nej, han er ikke ligeglad med hende, bestemt ikke. Forbliver eftertænksom. Han sætter sig foran sin skærm, prøver at få afsluttet to hasteopgaver, en digital platform til online tidsregistrering til et rengøringsfirma, en anden til et stort advokatfirma. Han falder i søvn foran tastaturet, med albuerne på skrivebordet. Han åbner en dør, støder ind i sin far, der er i gang med at barbere sit gråsprængte skæg, faren smiler til ham, hans ben bløder og er kvæstede, brækket itu, han rager rundt mellem klipperne under en hvid himmel. Hans mor ringer, men han kan ikke få fat i telefonrøret. Det ringer, lyden borer sig gennem trommehinderne, nej, det bliver ved med at ringe, det er hans

mobil, der ligger på den matterede glasbordplade ... Hvad er klokken? Hvad? Fire om morgenen? Det er et skjult nummer. Hallo? ... ja? En myndig, alvorlig stemme præsenterer sig, fra politistationen i Saint-Eustache-la-Fôret ... Undskyld? ... Saint-Eustache-la-Fôret, i Normandiet, jeg er ked af at forstyrre Dem midt om natten, men Camille Texier, er det Deres kone? ... akutmodtagelsen i Bolbec ... en alvorlig bilulykke, vi mente, det var bedst at underrette Dem med det samme. Nej, han er vågen, det er politiet, han taler med. Er det alvorligt? Han får nummeret til akutmodtagelsen. Han ringer. Hun ligger på intensiv. Hun skal overføres til universitetshospitalet i Rouen, han skal komme med det samme... Med det samme? Men hvad med børnene? Kan han tage dem med? Ja? Nej? Han ringer til den dame, der passer dem om aftenen i hverdagene. Han kommer også selv sent hjem, har et stort ansvar i firmaet Nuxilog, tit når han kun lige hjem og sige hej, de ligger allerede i deres senge, sover halvt. Damen er fra Cameroun og altid glad og snakkesalig, børnene elsker hende, de har fundet hende gennem et opslag på apoteket, hun bor ti minutter derfra i bus, i et socialt boligbyggeri i Montreuil, hendes børn arbejder, den ene i Marseille, den anden i Spanien, i byggebranchen, hun er enke, hendes mand blev dræbt i en arbejdsulykke på en byggeplads i La Défense, et stillads der styrtede sammen, en sjælden ulykke. Hvorfor tænker han på det? Han prøver at ringe igen, endelig tager hun den. Han er én stor undskyldning, forklarer hende

situationen. Han skal ikke være bekymret, hun kommer kl. 8, før de vågner, hun kan selv låse sig ind. Han går op på deres værelser, går tæt på dem, deres kinder er bløde som fløj, næsten rosenrøde trods den brune hudfarve. Deres vejrtrækning er regelmæssig, næsten lydløs, de dufter af konditori, sover med knyttede hænder. Anton ligger med enden ud over sengekanten, benene er gledet ned på det tykke gulvtæppe, hans spinkle krop drukner næsten i den gule pyjamas med girafungerne på. Han flytter drengen tilbage i sengen, lægger dynen over ham, bliver stående et øjeblik bøjet over hans rene ansigt, går så baglæns ud derfra. ”Elsa og Anton, jeg tog af sted tidligt i morges. Jeg skal nok fortælle jer hvorfor. Daba passer jer imens, hun kommer kl. 8. Kys og kram til mine små tigerunger.” Han stiller sedlen op ad en vandflaske på køkkenbordet, hvor man let får øje på den, skriften er med vilje rund og let at læse, tager en jakke på og klapper sig på lommerne: pung, bilnøgler, mobiltelefon, tager en regnjakke fra knagerækken i entréen og befinder sig så med ét udenfor, som om en usynlig hånd har givet ham et fast skub i ryggen, døren lukker brat bag ham, han er ude af stand til at fortsætte, alene på scenen. Natten er lysende klar, luften er mild og fugtig, det får blomsterne og den våde græsplæne til at dufte, Audi'en holder på flisegangen op til garagen, forruden er dækket af et fint lag støvregn. Hans ærme hænger fast i tornene på en stor rosenbusk, han hiver nervøst i det, en af de røde blomster går itu i falder som spredte snefnug af velour, knitrer som

fuglevinger i den fuldkomne stilhed, han rækker ud og fanger flere af bladene i luften, de skælver i hånden på ham, han lukker fingrene om deres bløde stoffighed og putter dem så i lommen, løfter blikket, naboen hvide kat sidder på den lave, efeu-bevoksede mur mellem de to ejendomme og betragter ham. Det er som en afrejse til en ferie, et løfte om lykke, når morgengryet får nattehimen til at blegne, mod øst, i horisonten. Men han er alene, har svært ved at få vejret, han pruster, tager endnu nogle skridt, åbner bildøren, sætter sig ind bag rattet, starter bilen, lader fingrene klimpre hen over GPS'en: Saint-Mandé/Bolbec hospitalet, han trykker på knappen, der åbner den automatiske låge, intet lys i vinduerne på første sal ud mod vejen, han træder på koblingen, sætter bilen i gang, glider lydløst ud i den øde forstad, kører op på den indre ringvej ved Porte de Vincennes, sætter kurs mod Porte de Saint-Cloud, motorvejen mod Normandiet, Rouen, Le Havre, asfalten strækker sig næsten tom foran ham, han har lyst til at træde speederen i bund, have en konvoj af motorcykler med sig, køre 250 km/t, han styrer sig. Camille, Camille... hvad er det, du har lavet? Han kører på motorvejen nu, kan se det første betalingsanlæg i bakspejlet. Rækker ud og tænder for en cd, det er Pat Metheny i en lang solo: A Quiet Night, guitarakkorderne fylder bilen, han ser natterummet åbne sig op og udvide sig, han kører over en halvøde prærie fuld af matrøde klipper, får øje på nogle dyreflokke omkring de spredte ranches, han kan mærke støvet på læberne og tungen, den

voksende melankoli over at køre igennem disse overrumplende smukke landskaber uden at kunne blive en del af dem, afvist ved indgangen til uopnåelige, perfekt afstemte farver. Colorado, New Mexico, som de kørte igennem for ti år siden, en bryllupsrejse i stilstand i et endeløst rum, de kom ikke ud af stedet, de styrtede ned gennem nuet, der var glat og ubeboet, en geologisk evighed, de kørte gennem deres egen ørken, det gjorde Camille urolig, spærrede hende inde i en følelse af forladthed, mens han selv sank hen i en fortrolig, nøgen ensomhed. Men de strenge, der bliver klimpret på i dette øjeblik, er hans nerver, han slukker for cd'en, slår over på radioen, der er nyheder: Bachar el-Assads hærs massakrer på den syriske befolkning, den græske gæld, Frankrig der lige har mistet sin AAA-rating. Han slukker for radioen, han betragter autoværnet, fornemmelsen af at metalbåndet knækker i hver sammenføjning, som en dårligt klippet film, der hopper, mens den afspilles. Han hører ikke motoren, kun vinden, der vrider og snor sig. Han lægger kilometerne bag sig, tænker at han lægger kilometerne bag sig, han ser en speedernål ud for en streg, han er farten, bevægelsen, han overskrider ikke de 160, frygter fartmålerne, den grå og hvide overflade, som bilens forlygter oplyser, bugter sig i langsomme sving, følger det bølgende landskab gennem Seine-dalen. Hvad pokker skulle hun i Saint-Eustache-la-Fôret? Han har ikke haft tid til at lokalisere nøjagtig det sted, hvor ulykken skete, men hvad angår Bolbec, så har han indtryk af, at

det er et øde sted langt ude i... Men hvorfor lagde hun på? Det ligner hende ikke. Senere vil han tænke, at det ikke var deres hænder, der gled fra hinanden på bjergskråningen, men deres stemmer. Han tænker på, hvordan hun de seneste uger konstant har været nervøs, opfarende. Hun siger, at hun er nødt til at holde ud i tre år til. Derefter kan hun søge en direktørstilling i Paris med udlandet som fokusområde. Jobbet i Le Havre er den sidste omvej. Hvis hun kan holde fast i sit agentur, sine markeder, sine kunder, så er hendes position sikret. Det er de samme argumenter, hun har brugt over for ham de sidste ni måneder, det er hendes karriereplan, hendes køreseddel. Hun holder sig til den. Også han. De har planer om at købe en herskabsvilla med en stor park til i Vincennes. Indtil videre er det gået den lige vej opad. Den karriere-mæssige opstigning er uomtvistelig. Han, der kommer fra en fjern landsby i Pyrenæerne, med en far, der er landmand, eller, producent af kvalitetsoste, en mor, der er hjemmesygeplejerske. Hans bror og søster har forfejlet deres karriere. Formentlig også deres liv. Han, den yngste, er blevet familiens rollemodel, efter uddannelsen til it-ingeniør i Bordeaux. Alt er på plads, på plads for ham. Han, der oven i købet er den eneste, der har fået børn. Det er takket være ham, at hans mor er bedstemor, takket være ham, at... Et pletfrit livsforløb.

[...]